

До товаришів

Леся Українка

О, не забуду я тих днів на чужині,
Чужої й рідної для мене хати,

Де часто так приходилось мені
Пекучу, гірку правду вислухати.

Уперше там мені суворії питання
Перед очима стало без покрас;

Ті люди, що весь вік несли тяжке завдання,
Казали: "Годі нам, тепер черга на вас,

На вас, робітники неznані, молодії...
Та тільки хто ви, де? Подайте голос нам.

Невже ті голоси несміливі, слабкії,
Квиління немовлят – належать справді вам?

Невже на всі великії події,
На все у вас одна відповідь є –

Мовчання, сльоаи та дитячі мрії?
Більш ні на що вам сили не стає?

Невже се так?.." Я мовчки все приймала;
Чим мала я розбити докори ці?

Мов на позорищі прикута я стояла,
І краска сорому горіла на яйці...

Що ж, браття, мовчите? Чи втішені собою,
Що вже й докори сі вас не проймуть?

Чи так задавлені неволею, журбою?
Чи, може, маєте яку яснішу путь?

Подаймо їм великую розвагу,

Скажім і докажім, що ми бойці сами;

А ні, то треба мать хоч ту сумну одвагу –

Сказать старим бойцям: не ждіть, не прийдем ми!